

Changing Roles for Women in Synagogue Ritual and Jewish Leadership?

Jacob J. Schacter

Stern College Yom Iyun

January 13, 2016

ה' ינואר 1972

סימן ג.

בכבוד וצד הרבנים דקיק לונדון הפירה
ובחצוד להפוך ר' צבי שטנברג

ה' תרמ"ג, ינואר

ג. אם מותר לאשה להגיד שיעור בבית הכנסת

שאלת אם מותר להניח לאשה להגיד שיעור, בבית הכנסת או בית מדרש שלא בשעת התפילה. כגון שביל שבת נוהג שאיזה בעל הבית נותן שיעור בבית המדרש בפרשת השבעה ובאים לשמעו אנשיים ונשים, אם מותרת אשה ליתן השיעור.

ונראה שעצם מה שি�ובנים השומעים בתערובות הוא חיסרון גדול, אבל לא נכנס לדין בגין זה למעשה. ועצם הגدة השיעור על ידי אשה מותר, אם הוא באקראי בלבד. וצריך להזכיר שתשכ בדוקא בעת אמרת השיעור, שהייה באופן צנוע יותר. כמו כן יש לעשות זאת בבית פרטיו דוקא, ולא בבית הכנסת או בית מדרש.

ידידון,

משה פינשטיין

ה' תרמ'ג, ינואר

לימוד משנהות לבנות

בע"ה

מע"כ יידי הראה"ג מוהר"ר אליהו שוויליט"א
הר"ם בפילאдельפיה שלו.

הנה בדבר שנמצאו בתיק ספר לילדיות לנערות שנקרו או בשם בית יעקב וכדומה שרצו תורה והמורים ללימוד עמן她们 משנהות, הנה הרמב"ם פ"א מתכוות ת"ת הי"ג פסק הכר"א בסוטה דף כ' ע"א שאין ללמד לבנות תורה אך הוא מחייב שיכאלו למלמדת תפולות הוא בתורה שבע"פ ובתורה שכותב. איןנו כמלמד תפולות אך שלכתה גם זה אין ללמד, עכ"פ משניות שהוא תורה שבע"פ צו חכמים שלא ילמדום והוא כאלו למדום תפולות, ולכן צריך למןעם מהו ורק פרקי אבות משום שהוא ענייני מוסר והנאה טובות יש למדום בהסביר לעורנן לאhabit תורה ולמדות טובות, אבל לא שאר המסתות ומתחם הפשיות אקצ"ר וגומר בברכה לכת"ה שירבץ, תורה ויראת שמים לעולם.

משה פינשטיין

ידידון,

סימן קד

בדבר בת מצוה

(בג')

י"א שבת תשטיין.

מע"כ יידי הנכבד הדתאי מהדריך ברוך אהרון פופקא שליט"א.

בדבר פנין החפצים להנהייג איזה סדר ושםהה בבנות שנעשנו בנות מצוה, הנה אין לעשות זו בבית הכנסת בשום אופן אף לא בלילא, כי בבית הכנסת אין מקום לעשות דברי הרשות אף בנבונו על תנאי, והצערעמאני של בת מצוה הוא ודאי רק זבדי רשות והבל בעלמא ואינו שום מקום להחריר לעשות זה בבית הכנסת. וכי-יש בזה שהתקור נא מהרעפאלטער וקאנגעראו אטיזער. ורק אם רצתה האב לעשות איזה שמהה בيتها רישי אבל אין זה שום פנין וספק להחביב זה הדבר מצוה וסעודה מצוה. כי הוא רק כשמה של يوم הולדת בעלמא. ואוי אישר חיל' חייתי מבטל במדינתנו גם סדר הבר מצוה של הבנים שכידוע לא הביא זה שום איש לクリבו לתורה ולמצוות ואף לא את הבר מצוה אף לא לשעה אחת, ואדרבה בהרבה מקומות מביא זה לחילול שבת ועד איסולדים. פכי' מה שכבר הונגע בפה ונם בא זה מקור מצוה קשה לבטל, אבל לחודש זה בכנותו שהוא ללא מקור מצוה כלל, אף בבית וראי הי' יוחד טוב למגוע אף שליכא איסודה, אבל לעשות בבייהց אף בלילא בשעה שניין מתפלליין אסורה.

ובדבר הכלים החדש לדוח את הכלים שנקרו בשם "ריש ואשער" אם יכולין לדוח שם כל

ויש טענים נגד התייר של חגיון דבת מצוה, משום
שהוא גור מנוגה תווורו הקומיים, שלא נחנן
מנגן וזה אבל באמת אין זו טענה כי בחרות
שלפנינו לא הטרטו לפוסק בחינוך הבנות לפי לכל
אחד מישראל כי מלא תורה ויריש וגם האoir בכל
עיר ועיר מישראל כי מלא וממולא בריה וברות
היהחות, והבנת שגדלו בבית ישראל שאפו את רוח
היהדות בקרובן באפס מקפה וכמעט סיימו את היהדות
משדי אמותיהם, אבל עכשו נשתנו הדורות שניוי
עצום. השפעת הרוחז פוקרת מלכ' כל גער תנפה כל
זק של יהודות, והבנות מהתגבות בבתי ספר נגידים
או בתמי ספר חילוניות, שאינם שוקדים להשריש בלב
תלמידיהם אהבה לתורת ישראל ולמנגנו הקדוש של
היהדות השלימה, עכשו מוטל עלינו לרכו כל
כתותינו בחינוכן של הבנות והורי זה דבר מכאייב
לב, שנחיןך הכללי, לימודי שפות וספרות חילונית
ומדעי הטבע והרוח חזאים לבנות כמו לבנים, ואילו
בחינוך הדתי, לימודי תניך וספרות המוסר של חיל
וחינוך למזרחה מעשיות שהנשים חייבות בתני, מונחים
לגמר. לאשכנו פמדו גוזלי ישראל בדור הקדם על
הקללה הזאת ותקנו מוסדות של תורה וחיצק דת
בעד בנות ישראל. הקמת רשות גחלה ומקיפה של
בית יעקב היא ההגנה הנזהרת ביותר של דודן.
ושורת התגינוי הישר וחובת העיקרן הפדרוגי מהאי,
במיעט, לחוג גם לבת את הגעתה לחיקם המצוות, והפל
זו שערשים בין הבנים והבנות בגזע לחגיון הבורות
פוגעת קשה ברגש האנשי של בת התרבות, אשר
בשתיים אחרים כבר ובתו בכוונן האמנציפציה,
כביבול.

$$\frac{(k\pi x - 3\pi)}{25^{\circ}0}, \quad \text{if } 10 < k < 1,$$

עלין בתשובות חותם יאיר בתשובה רמי'ג שכתב שם אין למת בן רק בת והבת נשואה או בעל צדך לומר קדיש. ואם הבת אינה נשואה או מודע עיקר הדין הבת יכולה לומר קדיש אלא שלא תעשה כן שעל ידי זה תחלשו מנהגי ישראל וכיון דאיכא פרוסט יש למחות. ונראה עכשוו שכמה אנשים ונשים מישראל לוחמים בעד שווי הנשים לעומת האנשים ביחס עם עלויות בשלב הנשים א"כ אם הרובנים החדרים ימנעו אשה מלומר קדיש במקום שישנה אפשרות שע"י זה תתרבה ההשפעה של הרובנים השמרניים והריפורטיז או אסור למגע בת מלומר

ל' אדר ז' ה' תזט

יִמְשֹׁבֶת בְּצָרְבָּרְגָּן דַּעַת קָם

ובן פטש בשוויה באර טסהה שם. ובן עיקר.
ז' ס"ק יא). וכן כתוב בשוויה שמע אברהם פלאני (סימן מו). ובכפער מטה החכיד
ז' סימן רוכד פקידי נسئل בראותה את הפטץ דרך ברואה של אבפקולירא (רא).
זכירא שנתקף בוה הנגאון רבי יהודה טפואול אישכזון בתשובה כתיבת יד.
ז' אלה שאון לבוך טפוק, וכן העלה נסוחות בצל ההכתה הלק ב (סימן יה).

סימן כת

פאללה: גמורת טהוניותו לNIL בתקבצתה, במלואו לה שיטים עשרת סנה ור' אחד, האב לפי ההלכה יש מוקדם לפרקן לה כשרה הבנויות וסעודתנו זו אין לעשנות בין אליה לעיר שחזור לNIL ברכבתונן, עצהו מני תפולין בחיציען לנטו.

זשובה: בספקת קידושין (ח' לא): "אסר רב יוסק, סריס היה אמרינה פאן דתעה אמר ליל כלכח ברבי יהודה ואסר סוכא פטור מן הפסכות עבידנה יוסא טבא לרבען, דתא לא ספיקידנא וזה עבידנה יוסא טבא דספעריה להא ואמר רב כי הנינה נдол הסכזה ועשרה יותר רבי עבידנה יוסא טבא לרבען. אדרבה מאן דאמיר לי דאין הלכה ברבי יהודה עבידנה יוסא טבא לרבען." [פירוש, רב יוסק היה פניו נהר (סוסא). ואמר, מההלה היהו אסור לאטרא לי חכמים שלכלכה ברבי יהודה שפטור את החוסטה טקיים במצוות התורה, העשה יומם טוב לחכמי ישראל, שהרי אף על פי שאין פטור מן הסכזה, בכל זאת אני סקיים אותו פרטני הובב, וככרי נдол יותר מסודר פהו שהוא חייך וכוכרת לקיום הסכזה בעל כבודו. אבל בעות סלבצעתי דברי רבינו אמר נдол מי שפטנזוה ועשרה יותר סכי שאנו בצדקה יוציאת, אדרבת, אסור אני שאם יאמרו לי שאין הלכה ברבי יהודה, אלא הלכה בחכמים שחולקים עליינו וסובריםഴחיב בבל הסכזה שבחורה. העשה יומם טוב לחכמי ישראל, שהרי נאם סבוזה ועשרה יותר נ дол נארם פתקה]. וסבירן למד הנגן רבי שלמה לוריין, המהרשל, ביט אל שלמה (כבר קמא פרק ז' סימן לו), שבעודת חנינה ברetzונה לנער שמלאו לו שלש עשרה שנה ויט אחדר, אין לך פשעתה סכזה נдолה טוג, שהיה שעדות הוואה לפיקוט ברוך הוא על טוינה את הנער הזה להניע לנטצת, שנ дол הסכזה ועשרה יותר רבי עבידנה מנצח ועשרה. שהרי אםלו על הבשורה בלבד שלכלכה בחכמים היה רב יוסק טהור וטכונן לעשות יומם טוב להכcki ישראל, כל שכן בהניע עירן של הנער עת דודים לובן החחייבותו בפועל בכל הסכזה, שראו לעתותיו יומם טוב. נךכאו, וכן כתוב הפטן אברהום (סימן רבכה פרק ז'). והביא עוזר שחאדורגיט, סבוזה לעשרה

אלדראנם בבעור בענין יוסוף (וזה נא ע"א) על פי הזהר החודש. וראה עוד בדבורי'ת האות יואר (סימן ע). ובידונו מזכינה יורה דעה (סימן ט'א). ולפיה נראתה דגש לענינה שטלאו לה שתים עשרה שנה ומש אחד. וסתחריבת כל הבזות לאחאה חירות בזון (ובבבזורה במבשת גנה מה): הדבר נערית בזנות ויעשה באתונות בזנות, ורקאי להזב את כניסה להבזות בזנות הדואת בזנות, בין צמחהינה הוותק אין כל הבדל בין גן גער לענינה, בהניום לחיזב בזנות, וביצוא זהה כתוב הנגן רבי יוסף חייט בביבל בספר בן איש חי (פרשת רדה אהות ז), שאך על מי שלא נחנו לעשרות סעודות לענינה בז'ין הבנפה לטמות, אבל סקוט וראי שלכלב ננדוי שבת ותהייה שבחה באוטו היה עלי שכחה להלכנת ליל הבזות ע"ב. נראתה בדבורי' שבא נוהני ליחסות לה ספינכה בענינה במו טענישט לונער בר בזיה בהניין לbezot, הדבר ראוי והונגע מונדאש בענינה עצמה (ובלבד שהיא נאלה על פי כללי העניות הנדרשים על ידי התורה). ועי' בעשות' זוקן אהרן ואלקון האוזה סימן ו). בין שבת הרה'ג רובי אברוחם מוספיא, (בוגן של הנגן רבי היהס מוספיא מהבר' ש"ת היהים האחד), בתשובה חירות יד, והובאה בקובץ נועם הלך ו' (ע"ד ד). וכי בעשות' פעדת ביתו שנכונת בז'ין בחזיות הסחות, שטלאו לה שתים עשרה שנה ויום אחד, נראתה שפעידה מצוא היא, בסו גנער שטלאו לו סלא עשרה שנה ויום אחד, כי כה הבדל בין זה לזה, ובין בנהנים בעור צורתם ובצאר עירות, לעילותם יוס שמה וסעודה בזונה לבן שנעשה בר' סצוא, בין לכת בעניטה בת בזונה, ומונגן נזון הרא. ונפקא טינה שאם קוראים לו וטומנויות אותן להשתתק בצעודה זאת, חייב ללקת, וכמו שפקק הרס'א בהנה בזורה דעה סימן רטה בענין יב' לענין פעדת ברית טילה). עת' ד'. ומיון בבלון גנזה יורה דעה

הՁבב הגןון רבי משה פוןינסטהיין בפוז'וח אונרוות פשה (חלק או'יח פיטון קד') נסאל בזוה, וככתב, שאון שוד טנק וויאד להשוב לפעוזה פשוצה מהצעושים הנגיה ובסיבת לנעריה בת בזאות, ואין זה אלא כבשתה יומ תולדת בלבד. עיב' זדרורי חסודותם, שהרי או'תו הטעם שבtabb הפהרטייל ביט של בלסחה הניל, לנבי פשעות בר בזאות, סייד נס לנבי פשעות נעריה בת בזאות. דיטרבך ראיו'ו בשווית אונרוות פשה החלק ב' (הלק או'יח פיטון קד') דהביאו זדררי מבדל אחד שטחה עליו ב', ובtabb ליע'יב', שאון וזה ווסה לדין נער בר בזאות דסם הדבר ניכר פאר שהגען לנטאות, שהרי בכאן ולהבא בצרופים אותו לבניין ולכל דבר שבקדז'לה, אבל נעריה שלא ניכר בה הדבר לפעשה, אלא יז'יעיה בלבד שהגעהו לנטאות, לבן אין לעישות בעבילה בעודה וצחתה, אך כי מיל' נסאל צ'אנטן דרבנן פונטניטן גאנטן אונרט אונרטה הנטאה ספס', כמו

י. א/ז/ז/י/י י/ו

יהוה

סימן ד'ito

דעת עה

דעת עז

סימן א'

דעת עז'

(ב) ג' ז' ז' ז' ז' ז'

מוחוכת, והרי אפשר לה לבך בעזרת נשים וישמעו הקהל שבכיתת המכינה. ע"ב
ונטפער תורה חיות בחודשו לפנהדרין (צד). כתוב, שנוהגנו במקומו שראהש
אחר לידת חילכת לעזרת נשים של בות המכינה, ולפי שהאהชา חיות אריכת
לחודות לה' על נסוח שילדה בשלום, והמנגן לחודות בשעה שקוראים בתורה,
כדי למפרש הרבר, ואין האשאה קוראת בדורות, לנו קוראים את בעלה לתורה,
וכשהואטר ברכו את ה' הסבורן, נחשב הדבר כהודות לה', שכרכת והודאה
דבר אחד הם, שנאטור והוא לו ברכו שמו, ונמצאו שבולה טורה לה' במקומת,
לכון צרך הבעל להתקינו בשאותר ברכו את ה' הסבורן, וכמו, שנותן נרבה
והודאה לה' במקומם אשתו, nons היא יוצאת ידי חותם, שכרכבת ההודאה
אם בירך האחד בשכל תכניו יצא, וכל שכן בעל ואשת, שאשטו ננוו.
ומכל שכן בשאותו אוטרת אמן על ברכתו, שאנו נפטרת האשאה מהלהודות
ע"ב ווש לפקוק על זה סמה שבכתב טון בכיתת יוסף (סימן ר'יט). שאנו אדם
אחר יכול לבוך במקומו, אלא רק תלמיד על רבו, אבל למי שאינו רבן, אף
על פי שהוא חביב עליו בננוו בנ羞 אשטו שילוח וכדורות, איתו בברך הנומל
על רשותנו, ואם בירך ברכות נערים בו, שאפשר שכרכבת ברכת הנומל. ואף על פי שהרט'א
שלל ידי ברכות בעלה אינה יוצאת די חותם ברכבת הנומל. ואף על פי שהרט'א
בדרכיו ששה נתבב בשם רבינו רישעה אחרון ויל, שאפשר לבך על אהבו
וקרבו, מכל פקוט אליליה רבחה (סימן ר'יט ס'יק י'ו) כתוב, שמלאך שמדבריו
הרשבכ'יא נראת דעתן טון והבית יוק, כן בתבב בטבושך רבי הד אבדהיהם.
וכן פסק בשורת מהר"ם טינץ (סימן י'). ופסק ברכות להקל. וכן פסק טון
חו"ד'א בברכתי יוסף (סימן ר'יט א'ו ו'). ואכן הפסחים מרד וקנו תגאנך רבי
אברחות אולאי בחנהותיו. ואנפנס היה פקוט ליישב קצת דברי החותמת הי'ו.
לפי מה שכותב בשורת נשחת חיים אבלעפיאו (אלק אורח חיים סימן ב').
שכטוקוט שסתמג שאבי חנן כשבולה לקרות בתורה בברך הנומל לחצלה
חולצת, אין לבטל מנהגנו, שאף על פי טון תביה יוסף סובר שאין לבך,
הרוי בסמה מנדרי האחרונות חלקיטים עליון, ובטוקוט שנתנו כן יש לחם על מה
לטטוק. אלא שאנו אין לנו אלא הוראה טון. ע"ש. וראה עוד ברכות הרבר
חלק נ' (בשורתות חלק נ' סימן ר'יט, ד' שיב סע'א והלאה). ובאליה רבחה
(ס'יק י') צידד לומר שאשתו בננוו לעניין זה. אלא שעל כל פנוי לא יעיל
כל זה לנו שקבלנו הוראות טון. ואכן יד הדרחה גמיהו, שכן עכ"ש אין חשש
לברכת שאינה צrica, שתרי בלאו הabi ציריך הוא לומר ברכו את ה' הסבורן
לפנוי ברכות הטערת, אלא שטוקט סקוט נראת שלא יוכל לטעור בך את אשתו
ברכת הנומל, שתרי אמר רבי יהונן (ברכות ס':), כל ברכות שאין בה שם
ומלצות אינה ברכות. וכן פסק הריטב'ם (ברוך א' טהרות ברכות הלכה ח').
וטבואר עד ברכות הטערת והוראות (ברכות ס':) שאטלו אמר ברכותנו "מלר",

הגאון טונגאטה בשוויה מנהת אלעלור חלק ד' (סימן ט'). שטי שפיקן נפשו
להרהור פסן וניצל בך נס אין לו לבך הנומל, ורק כי שפיקן נפשו על
דברי תורה, שהיתה כוונתו לשם טמים, וניצול בך נס יברך הנומל. ע"ש.
וכל שכן מי שביבק לשלה ז' בגנשו שאין זה סברך אלא סנאע. אבל לבני
צנים פהים שאין כאן בונה דווית להזיך לעצמן, דלאו בשונפני עפקינו,
הרוי וזה כדין יורדי הים והמלח מדברות לצריכים לבך הנומל, ואטנס ראייה
להרהור'ג רבי עובדיה הדאה בשוויה ישכיל עברי (חלק ב' חלק אורח חיים
סימן ז') וחלק י' סימן ט'). שהעה לבני חוליה בכניס פחים שלא יברך הנומל.
ע"ש. אלם אין דבריו פוכרים, ויש להסביר עליהם כאשר עני המיעין החוויה
פירשיות. ונם נעלם פמנו שכשות' שדה הארץ הניל פסק שיש לברך הנומל
ושכן המכינה, וכן העיקר שיש לברך ברכות הנומל בשם ומילוטות.

סימן טו

שאלה: ח'ט הנשים חייטת לבך ברכות הנומל לאחר פחלות או לאחר
לורה,

↳ **זשובה:** בוגרואה ברכות (נד':) אמרו, שהטהריה בברכת הנומל צריכה לאופרה
בפני עשרה, ושניהם מהם תלמידי חכמי. שנאמר יודו לה' תפנו
צפלאותוי לבני אדם וירופטוו בקהל עם ובஸוכב זקנים יהלולו. (כלומר
קהל' היינו עשרה, כמו שאמרו בפסחים סד: וכתחובות ז':) וכתחובות התופפות,
שלבן נהנו לבך הנומל אחר קריית החותמת, לפי שאין קוראים בתורה בפתחות
עשרה, טבואר במשנה (מנילה נ'): וכן כתוב הבית יוסף (סימן ר'יט)
בשם תארחות חיים. ורבעו אחרון הלוח במספר פקדות הלוים (ברכות נד':)
ובגה, שהטבעם שננהנו לבך ברכות הנומל על קריית החותמת, משום שקריית
זהוורה עסודה בסקוט תלמידי הנקבים, או סקוט שטוב להם לעשנות מצווה
ששבאים להודאות על הנס שארע להם. ע"ב. וכתחוב הנאן רבי יעקב האני
שshort'ת הלוות קטנות חלק נ' (סימן קטא). שטבעם זה אין לנשיים לבך הנומל,
אבל בכבודה בת מלך מניות, ואין מככודה להופיע בפנוי עשרה לברכות הנומל.
ע"ב אלם המכינה הנדרלה כתוב, שיש לתסתה על מה שננתנו הנשים שלא
ברך הנומל, ונראה שהוא מנהג בטעות, ואם פנוי לצריכה לבך במנוי
שרה וחנין מהם תלמידי הנקבים, ואין זה יטבוק לפוטרה

בך הנומל סנטיגלו. ע"ש. אם הוא מילא ולא סכита כלל, ואין פוכרים משלת נסם.
ה שאין כן בוח שי לבך. הדין.

אמר פון זיך הרץ בדור לעתונה קלה כואנה וכמו אמרו בירושלמי (שניבא ביחסותם מפה) זו סביר וסבירו לו). ומהו סביר והארונות להתרן לקדש אשתו נהה בתקופה העממית בשארית ירושת אוטר הילך (מלךaben הערז סטמן ר'). ובפרט בזמנם היה שרגשות גמלות לאו לאו בין וגאנשיין, ובשם שכתב בסיפור הלבוש במוסכמה שבוטף האפר. וכך אונדיה היה תודחן הדעת בסיפור לוך דיסר (מלךזרה דמות עצום ר'). ווש להסביר זאת על דבריו תורתו חכם שט' ואכטלאן). ווש להסביר זאת גם מה שכתב מון החידיא בסיפור ראש דוד (פרשת בשלוח דוד ר' ב' גז'). וסתורו פרטאות הגון (גונה יג'). שהה שאמור כל מורה של אהה עזה, כל מוקם נפקם ואיליאם דסינהן, אין לאחן לביר. והואיה לה מטה שאמור (בבנה יג') אונדיה היה שאמור לדוב יוזדה, שינגן אהו נאמה והשתון, ודסידם ביזנטיאן דסידיאן לא היישרין להרהורא. (ובזה פירש מה שכתבו דורי ורוני זבחת ציון כי גודל בקרון קדש ישידאל). דיבר. וכן ומכאן בסיפור בני יששכר (הרחש כללו פטרכ. מסדר ד' סימן פטרכ.). ועל פי זה פירש דבוי ש叙述 שיש בדורותם ובננות. ככלומר, שאם יש לנו שי שכינה מחר לבנים ולטביה לשוכן ערשות ורשות באניה בגדים ובננות. וכך אונדיה יוציאו מבנייה (גנו). הכל צללי לממן שכינה ואפלו ואלה אונדיה היכרים אהה לא תקיאו בתורה משומש כבוד צבורי וכוכב והגאון ויביצ' בוגנותו אהה, אבל אונדיה היכרים אהה לא תקיאו בתורה משומש כבוד צבורי. ערך. וצען במדורי (פרק ג' ביניין פטרכ.) שביבב הדיביכ לא אונדיה ורשות בבוד צבורי ואשה עלה למגן שבעה. ערך). ולפוארה ערך ותירור להקלות אהה לחתות בתורה בטעמי הפקוד, והרי זה נקל ומר באשה. וחומר נפכו היה שאוש אונדיה יעצה כמה פעמים להשלמת מני הפליטים, וכקדאיות בתנטטא� (פרק ג' במליה תלכיה ר'), והוגכה בתנטטא� גיסון (נס פטרכ.). שאם אונדיה שט' אל אונדיה ורשות ליקות בתורה קרו ווישב ווודה עוזם וקווא וכו', ואחריה התקינה שלל אונדיה מהשולים לורה צרך לבור, אין זידיך לישב, לאו מבדיך על כל קראאה לפוניה לאתורה. ערך. וכן יש להזכיר בזה על מה שביבב הגאון מחדידי פארה חסידי דוד על החוסטאה (פרק ג' במליה ר' ס' גז'). פטרכם מטנטטא�, שאם כל פטרכ אונדיה אהה לא תקיאו בתורה מעני כבוד צבורי, מכל פטרכ אם זלה לא זהה, גוראל ומון הרין עולח אונדיה לממן זבחת ערך. ובבז' לוטר שטרכו לאאה להקרת בדורו בקידוח בקיאים שביבב לדורו, פטרכ שטרכם השוואת שביבב לא חזשו היכרים להזכיר. (ומכאן יש להזכיר את מה שביבב בעל העיסור במלוכה מליה, שאון גנישט מטנטטא� או האונדיאן דוד ווותה פטרכ ממליה, וריהיא לאלאכטיל) (בבנות ר' אונדיה). וכך אונדיה שטרכם לברמת גונפל לפטרכ גונפל אונדיה רק למתה ולכתחלה, כל פטרכ מדריך המאייר מוכחה וסבכיאו ליה כרכינו קינה, וכן פטרכ ריבנו יוזם. והוגכה באליה רבבה סקית', ושבן משפט גטרכו. וכן מון מון הבית דוד כרב כרב מה שביבב הדור אונדיה ביריך ווועל במחוז פטרכיה. גז'. שאון דידיך נאה בעניין, שאדרוב, לשון "גראיך מסעע לעזיבוב", ושבן דעת ריבנו יונגה. ובשלוחן צהיר בתב, יש אונדיהם שאם ביריך במחוז פטרכיה גז', ווש אונדיהם שלא לא. ואונד' וסוב להויר ולברך בלא הוכרה שם וטכלו. וטסוט דידיך להכלה שלא גז', ורק לחשש לדעת המור כתוב שטרכו לבור בלא שם וטכלו. ואונדיכו על מה שביבב הפטה הדור תולך ר' (סימן ר' ריש סוף סקית'). שאם ביריך במחוז פטרכיה גז' לא כרבם מון זיליאן דק. וכן בדוחאי שאון לסטר לכתוליה לבור במחוז פטרכיה, אונדילו לביר בדור בדורו, גוראל והירגו לעזין קויל ומר של אהה, מה שאון כו בירדו דוד לעגני ברכות גונפל, בחדאי שלל הדעות מורה. וכמו שביבב אונדיה בחדידי הרשכיא (ברבותה כד'). ערך. ואכטלאן.

ודילג טובת "העלום" בלבד, לא יטא, ונדריך להזור ולכרכ, שטרכן בלבד אונדיה החשובה מובלות, וכן פטרכ טרכן בשלוחן עירון (סימן ר' ריש סוף א'). (עינוי בשווית זית רענן חלק ב' חלק אורה חיים סימן ד' דזוק'). וכן הונגן שיט' לנחוג בדברי היכנות הנדולה שהאשה תברך בעורמת נשים כישוש עשרה אונדיהם בביות היכנות וקוראים בתורה. וכן בתב מן החיד' א' בברכי יוסוף בשם הנגאון רבי יעקב מולט בתשובה בתובתיין. וכן בתב הרה'ג רבי יצחק אבולעפיא בשווית פנו וצח'ק חלק א' (אות סט). וכן פטרכ רבי יוסוף בבן איש חי (פרשת יעקב אות ה'). וכן אם עשרים טסיפה בכית להלחתה הבן או הבית, וירש שם עשרה אונדיהם, ייש לאשה להובגנו ולברך בגוניהם ברכבת הנגאל'). ותוכאו עליה ברכת.

(ג) הנה הונגן רבי אונדיהם פלאגי בדעתו דען אונדיהם (סימן יי') כתוב, שטרכם למם, שלא נגנו וטרכם לבוד גונפל, לפי שטרכן לא טרכה מפוקר דמי, ואונדיה יסלה לבור. וכן כתוב בשדיות וצבוד עסוק שודאך (סימן מא), וטרכן לבב בספר תורה חים טלח. ערך. ואון זבריהם מהחרם, שכבר העלוי בשדיות יונגה דעת הילך ר' (סימן זח') שנגשש בימי נזרו בבריות וטחפלוות כרוניל, שאון דבורי מורה פקליך טטמאך. ערך. גם השם שביבב בשדיות פטה לו תלך ר' (סימן זח'), להטמץ' על מוגנתן שאון גונפל בבריות הנעלם אחר לרידה, לפי יונן מזחות במצחאת שטרכ וולדת גונט ור' אונדיה. אונד' סעם ציקן, שטרכ' כל מט נגין הו טטחכטה בילדותן, שטרכ' שלש גבירות ונטש מותה בשטרכ ליריתן, וטסיט' יטולות לומר הנעלם לחיברים טבות. ודריך.

(ג') הנה הונגן היכלה כתוב, שטרכ' כל מט נגון מוחל האשעה לבור גונפל במוני אונד' אונד' זבריהם, ואונד' גען פעד נטיך. וזה שטרכ' דערת הא ר' לכתוליה, ובידיעבד אם ביריך במחוז פטרכ' יאנ', וטרכ' שביבב זבר, והו פטרכ' דערת יונגה זונה וטרכ' בתיה זונת, מכל פטרכ' באשה שאונדיה יטוליה לברך לכתוליה שלא בבני יונגה. ערך. וכן הוראה להטמץ' הרה'ג רבי יוסוף פלאגי בסטר קסף או אהה (פררכ' ב' אות א'). והו אונד' שטרכ' והוראה בסטר פטרכ' הלוי, והריהיא לאלאכטיל (בבנות ר' אונדיה). כתוב, שלא גורלו עשרה אונדיהם לבורת גונפל, לפטרכ' גונפל אל ר' למתה ולכתחלה, כל פטרכ' מדריך המאייר מוכחה וסבכיאו ליה כרכינו קינה, וכן פטרכ' ריבנו יוזם. והוגכה באליה רבבה סקית', ושבן משפט גטרכו. וכן מון מון הבית דוד כרב כרב מה שביבב הדור אונדיה ביריך ווועל במחוז פטרכיה. גז'. שאון דידיך נאה בעניין, שאדרוב, לשון "גראיך מסעע לעזיבוב", ושבן דעת ריבנו יונגה. ובשלוחן צהיר בתב, יש אונדיהם שאם ביריך במחוז פטרכיה גז', ווש אונדיהם שלא לא. ואונד' וסוב להויר ולברך בלא הוכרה שם וטכלו. וטסוט דידיך להכלה שלא גז', ורק לחשש לדעת המור כתוב שטרכו לבור בלא שם וטכלו. ואונדיכו על מה שביבב הפטה הדור תולך ר' (סימן ר' ריש סוף סקית'). שאם ביריך במחוז פטרכיה גז' לא כרבם מון זיליאן דק. וכן בדוחאי שאון לסטר לכתוליה לבור במחוז פטרכיה, אונדילו לביר בדור בדורו, גוראל והירגו לעזין קויל ומר של אהה, מה שאון כו בירדו דוד לעגני ברכות גונפל, בחדאי שלל הדעות מורה. וכמו שביבב אונדיה בחדידי הרשכיא (ברבותה כד'). ערך. ואונד' להונגן רבי יוסוף דוד הלוי בספר חזות חכם (דר' ר' ר' זיליאן דה' שאדרוב' בה), כתוב, שאון לאשה להיכנס בין גונפלים לבור גונפל, מטוט פטרכ'ו, והדריך עבירה. ערך. ואני